

# BUITEN

30<sup>E</sup> JAARGANG N<sup>O</sup>. 31

ZATERDAG 1 AUGUSTUS 1936



ZEILEN OP HET THUNERMEER IN ZWITSERLAND



Redactie: Mr. P. J. A. BOOT

INHOUD

ZEILEN OP HET THUNERMEER IN ZWITSERLAND (ILL.) . . . . .	BLZ. 361
DE VAL VAN MAUNG SAN, DOOR HAROLD FIELDING-HALL (SLOT) . . . . .	BLZ. 362—363, 372
EEN TEMPELSTAD IN VOOR-INDIË (GEÏLL.), DOOR DR. G. H. MEES . . . . .	BLZ. 364—367
KEVERS OP BLOEMEN (GEÏLL.), DOOR DR. G. BARENDRECHT . . . . .	BLZ. 366—368
DE ACCIJNSTOREN TE ALKMAAR (GEÏLL.), DOOR D. SAAL . . . . .	BLZ. 368
DE GEVLEUGELDE DOOD (GEÏLL.), DOOR MR. DR. J. H. BLOEMERS . . . . .	BLZ. 369—371
VAN EEN PAREL, EEN PARADIJS EN EEN REUS (V. OVER MENSCHEN EN TOESTANDEN), (GEÏLL.), DOOR W. . . . .	BLZ. 371—372
EEN NEST JONGE BOERENZWALUWEN (ILL.) . . . . .	BLZ. 372

Men gelieve alle stukken voor Redactie en Administratie bestemd te zenden naar **Rokin 74—76, Amsterdam**. Bijdragen dienen vergezeld te gaan van postzegels voor eventueele terugzending.

Overneming van den inhoud, ook bij gedeelten, is verboden.

## De val van Maung San

DOOR HAROLD FIELDING-HALL (Slot)

**T**OEN de schoone bij de bron kwam, was zij verborgen door de menigte meisjes, die daar water putten, maar nog steeds gluurde de koning.

„Uwer Majesteits hoofd”, zei de dienaar.

„Wat?” vroeg de koning boos.

„Men zou het kunnen zien en ik dacht . . . .”

„Je hebt gelijk”, zei de koning en trok het terug.

„Ze is werkelijk mooi”, zei hij even later tot zijn begeleider.

„Dat is ze, Majesteit”.

„Mooier dan een van de dames in het paleis”, ging de koning geestdriftig voort.

Maung San bewaarde een verstandig stilzwijgen.

„Als ze behoorlijk gekleed was”, voegde de koning erbij, „zou zij wonderbaarlijk zijn — een echte koningin”.

„Maar zij is een doodgraversdochter”, meende de dienaar.

„Helaas, dat is ze!” zuchtte de koning.

De meisjes bij de bron praatten en lachten, terwijl de koning wachtte op de terugkomst van de doodgraversdochter.

„Zag je haar haar?” vroeg de koning.

„Ja, Majesteit”.

„Heelemaal geen krullen, geloof ik?”

„Geen enkele”, gaf de dienaar ten antwoord.

„Ik wou, dat ik dien ouden minister hier had”, mompelde de koning. „Hij verdiende onthoofd te worden”.

„Majesteit!”

„Wat is er?”

„Die oude minister. U wilde dat hij hier was en hij is ook hier, geloof ik”.

„Hè?” zei de koning verbijsterd.

„Achter dien boom daar”, antwoordde de dienaar met een knik naar een mango aan den overkant van het pad. „Als dat zijn ouwe grijze hoofd

niet was, dat daaruit stak toen het meisje voorbij kwam, dan vergis ik me erg”.

De koning was geschrokken.

„Zag hij me, denk je?”

„Ik denk van niet”, zei de dienaar. „Maar ik kan hem gemakkelijk roepen”.

„In geen geval”, zei de koning en ging zitten.

De zon ging met groote pracht onder achter de verre heuvels, de hemel was een wonder van blauw en groen en scharlaken en vage schaduwen kwamen onder de boomen kruipen.

„Het meisje blijft lang weg”, zei de koning.

„Met uw verlof, Majesteit”, zei de dienaar.

„Wat?” zei de koning.

„Niet alleen de minister is hier, maar nog iemand anders ook”.

„Wie?”

„Een van de prinsen, denk ik. Daar, bij de kloosterpoort”.

De koning keek.

„Hij schijnt 't te zijn”, zei de koning.

De prins kwam het pad afwandelen, gevolgd door een van zijn mannen. Hij scheen niet bang herkend te zullen worden; mogelijk gaf hij daar ook niet om. Over zijn schouder heen sprak hij met zijn volgeling.

De koning kroop weg achter den muur van de pagode.

„Ik weet zeker dat hij 't was”, zei de prins boos. „Ik zag z'n ouwe grijze hoofd. Waarom denk je dat hij hier ook is?”

„Om Uwe Hoogheid te bespieden”, meende de volgeling.

„Denkelijk eerder om het meisje te bespieden”, zei de prins. „Ik zeg je —”

Plotseling zweeg de prins.

„En er was nog iemand anders ook”.

„Wie?” vroeg de volgeling.

„Zeker weet ik 't niet”, zei de prins, „maar ik zag iemand rondslechteren en ik weet zeker dat ik zijn loop kende. Nog een minister, denk ik”.

„Daar komt 't meisje”, zei de volgeling.

De prins verliet het pad en kwam vlak bij de plek, waar de koning verborgen zat. Gelukkig was er een lage steenen muur tusschen hen.

„Houd je doodstil”, fluisterde de koning Maung San toe.

Het meisje kwam het pad langs, haar kruik op het hoofd, met trotschen gang. Prachtig was haar gestalte, haar bewegingen waren één en al gratie.

„Je bent zoo mooi als vijftig koninginnen”, mompelde de prins, toen zij langs kwam.

De koning, achter zijn muur weggekropen, zag niets.

„Wel”, zei de prins, „we zullen nu weggaan en onze voorbereidingen treffen. Welke tijd lijkt je het beste?”

„Ik zou u middernacht voorstellen”, zei de volgeling.

„Wat? en die ouwe ministers gelegenheid geven haar vóór dien tijd te ontvoeren? Geen denken aan. Over een uur”.

„Dan is 't nog niet eens goed donker”, zei de volgeling.

„Des te beter”, zei de prins. Ik wil geen enkel risico loopen”.

De koning stond op van zijn zitplaats en gluurde het meisje na. Maar hij was te laat, zij was reeds weg. Hij wendde zich om en keek naar Maung San.

„Wat moeten we doen?” zei hij.

„De prins wil haar over een uur ontvoeren”, zei Maung San.

„De prins moet haar heelemaal niet ontvoeren”, zei de koning.

„Zal ik hulp gaan halen?” vroeg Maung San. De koning dacht na.

„Neen! Dat zou te laat zijn. Ga dadelijk naar den hoofdman van 't dorp en zeg dat een hoog ambtenaar hier wacht met de opdracht het meisje mee te nemen. De hoofdman en het meisje en haar vader moeten dadelijk hier gebracht worden. Ik wacht op jullie”.

„Welken ambtenaar moet ik zeggen?” vroeg Maung San.

„Je kunt den eersten minister noemen”, antwoordde de koning. „Zijn reputatie kan er in elk geval niet door lijden”.

„Wat gaan we met haar doen als we haar hier hebben, Majesteit?” vroeg Maung San nieuwsgierig.

„Daar zal ik over nadenken terwijl jij weg bent”, antwoordde de koning ernstig.

De koning ging zitten om het geval te overwegen. Het licht verdween nu en de sterren verschenen. De meisjes aan de bron waren allen naar huis gegaan. In het klooster vlak bij begonnen de gongs te luiden.

„'t Is een lastig geval”, zei de koning in zichzelf. „Er mag haar geen kwaad geschieden”.

Hij peinsde dieper en dieper. Er scheen een idee in hem op te komen, maar met beslistheid weer verworpen te worden. De koninginnen zouden waanzinnig worden. Vijftig waanzinnige gemalinnen! „Nee, onmogelijk”, mompelde hij droef, „al ben ik ook koning”.

De duisternis werd dieper. Maung San was al bijna een uur weg en de koning werd ongerust. Hij keek over den muur. Eindelijk naderden zij.

„Waar is de vader van het meisje?” vroeg de koning.

„We konden 'm niet vinden”, antwoordde Maung San, „en deze hoofdman maakte allerlei moeilijkheden. Hij wou me niet gelooven. Gelukkig kwam er iemand langs, die me kende”.

„Hij wordt morgen terechtgesteld”, zei de koning.

De hoofdman wierp zich op den grond. „Genade, genade!” zei hij.

„Kom”, zei de koning, „jij loopt voorop met het meisje. Ik kom achter haar. Probeer niet weg te loopen”, voegde hij haar toe.

„Neen”, zei het meisje.

„Tusschen twee haakjes”, zei de koning tot Maung San, „die man in het dorp kende je. Kende hij mij?”

„Hij wist dat u de eerste minister was”, gaf Maung San ten antwoord.

„O, best”, zei de koning.

Zij togen op weg. Voorop Maung San, dan het meisje, dan de koning. De ponies stonden nog in het boschje en zij liepen aanvankelijk in die richting.

„Je hoeft niet bang te zijn”, zei de koning tot

het meisje. „We zullen je geen kwaad doen, maar je moet niet probeeren weg te loopen”.

In het dorp achter hen ontstond een vreeselijk rumoer; mannen riepen, vrouwen schreeuwden.

„Waar is hij?” riep een stem en een babel van antwoorden volgde. De koning keek Maung San aan en zij haastten zich verder. Zij volgden niet het pad, maar gingen langs een veld. Zij waren echter te laat. Een ruiter kwam het pad af galopperen, zag hen en gaf een schreeuw. Zij werden achtervolgd. In een oogenblik waren zij ingehaald en omsingeld.

De prins sprong van zijn pony en kwam op hen toe.

„Jij slechte man”, zei hij, zich tot zijn ouderen broer richtend, „wil jij dat meisje ontvoeren. Ik zag je vanavond bij de bron. Wie ben je eigenlijk?”

De koning antwoordde niet en de prins kwam een stapje dichterbij en keek hem in het gezicht.

„O lieve deugd!” riep hij uit en deinsde terug.

De koning was een beetje verward. „Je kon beter je mannen wegsturen”, zei hij.

„Ga weg!” bulderde de prins hun toe. „Ga direct naar huis. Blijf hier geen oogenblik langer, of . . .” Maar de mannen waren al gevlucht.

„Nu zie je”, zei de koning toornig tot den prins, „waartoe je misdadig gedrag mij verplicht heeft. Je was op het punt dit meisje te ontvoeren, de doodgraversdochter. Denk eens aan het schandaal waarvan ik je moest redden, en daarom . . .”

„. . . heb je haar zelf ontvoerd. Het was heel goed van je”, mompelde de prins.

„Ik stond op het punt haar weg te zenden, met Maung San”.

„Met Maung San?” vroeg de prins.

„Met mij?”

„Met jou!” zei de koning tot Maung San.

„Ik ben buitengewoon dankbaar”, zei de prins.

„Ik ook”, zei Maung San.

„Dat dien je ook allebei te zijn”, zei de koning.

„Je brengt haar”, zei de koning tot Maung San, „naar je huis in de stad en vandaar naar de boot. Er vertrekt er morgenochtend een naar Beneden-Burma. Je begeleidt haar naar de grens. Ik zal geld naar je huis sturen, dat je haar geven moet. 't Is jammer dat haar vader niet bij haar is”.

„We zullen probeeren het zonder hem te stellen”, zei Maung San.

„Dat zullen we doen”, zei het meisje.

„Dan keer je terug en breng me rapport uit”.

„Natuurlijk, Majesteit”, zei Maung San.

„En als jij ooit terugkomt”, zei de koning tot het meisje, „word je terechtgesteld. Wat is dat voor hoeftgetrappel?”

Inderdaad klonk er hoeftgetrappel. Een man, gevolgd door twee anderen, kwam op hen aan galopperen.

„Wie zullen we daar hebben?” zei de koning.

De ruiter had hen bereikt, sprong van zijn pony en greep het meisje.

„Dat meisje is van mij”, zei hij.

„Nee”, zei de koning, „integendeel is ze van mij”.

„Of van mij”, zei de prins.

„Ik denk van mij”, zei Maung San peinzend.

(Vervolg en slot op bladz. 372)



Foto's Dr. G. H. Mees

HET COMPLEX VAN DEN GROOTEN TEMPEL TE TIROEVANNAMALAI, GEZIEN VAN DE EERSTE HELLING VAN DEN HEILIGEN BERG

## EEN TEMPELSTAD IN VOOR-INDIË

DOOR DR. G. H. MEES

**W**IE in Holland heeft ooit gehoord van de stad Tiroevannamalai en van den heiligen berg van Aroenáchala? Toch bevindt zich in deze Zuid-Indische stad een der belangrijkste tempels van Indië, waarvan de Gopoe-rams of tempelpoorten in schoonheid en afmeting met die van het belangrijke Madoera wedijveren. In Tiroevannamalai, een stadje van 10.000 inwoners, leeft het oeroude Indië voort, het Indië van de Vedas en van de geestelijke renaissance der Indische Middeleeuwen. Er woont geen enkele Europeaan, en er is niets, absoluut niets, wat aan het Westen zou kunnen herinneren. Na eenige dagen lang geleden te hebben onder een overmaat aan bekijks en belangstelling, besloot ik, in navolging van een anderen Europeeschen bezoeker, Indische kleeding aan te nemen. Hierna werd ik niet alleen niet meer gevolgd en aangestaard, maar door de Brahmanen met aanzienlijk meer respect beschouwd, en er ontsloten zich voor me deuren en plaatsen in en buiten de tempels, die anders voor een Europeaan gesloten zouden zijn gebleven. Dat ik mijn intrek genomen had in de Ashrama (geestelijk centrum) van Rámana Mahárisi<sup>1)</sup>, droeg hiertoe zeer veel bij. In Rámana Mahárisi vond ik een Wijze van den ouden stempel. Op zeventienjarigen leeftijd had hij zich gegeven aan het zoeken naar Waarheid, naar het Wezen van het Al. Eerst woonde hij vijf jaren in een kelder onder in den grooten Tempel, later woonde hij vele jaren in enkele grotten op den heiligen berg, die reeds duizenden jaren lang verblijfplaatsen van mediterende Yogis waren geweest. Nadat hij het hoogste inzicht verworven had, kwam hij weer onder de menschen terug. Nu zit hij op zijn bank,

en den heelen dag stroomen de menschen in en uit, werpen zich bij het komen en bij het gaan languit op den grond, als hoogste eerbewijs, slaan hem gade, trachten een blik op te vangen, mediteeren, en stellen hem soms een of ander wijsgeerige vraag of leggen hem een levensprobleem voor. Maar vele bezoekers ondervinden hetzelfde als Paul Brunton opmerkte, die den wijze voor 't Westen „ontdekte” en beschreef in zijn boek „A search in Secret India”. Brunton kwam met vele vragen en problemen, maar iets in hem verhinderde hem ze te stellen, en hij vond, dat ze in de tegenwoordigheid van den Mahárisi vanzelf tot beantwoording en oplossing kwamen. Van de bijna goddelijke eerbewijzen door de honderden, die iederen dag van overal tot hem stroomen, neemt de Mahárisi weinig, ik zou bijna zeggen onbeleefd weinig, notitie. Het is duidelijk, dat ze hem niet raken. Maar voor de vele kinderen, die komen, heeft hij altijd een glimlach of een woordje over. Des morgens om half drie staat de Mahárisi op en begint met in de keuken eigenhandig de groenten toe te bereiden voor de kleine gemeenschap van een dertigtal vaste bewoners en een twintigtal bezoekers. Zoodra de eerste bezoekers van buitenaf komen, gaat hij in de hal, waarin niets anders staat dan zijn bank en enkele boekenkasten. 's Morgens en 's avonds komen orthodoxe Brahmanen, die uit de Vedas zingen — reciteeren is misschien juister. Op andere uren worden soms door een of meer personen godsdienstige liederen gezongen, een enkelen keer zingen kinderen aardige liedjes. Tot laat in den nacht gaat dit voort, — zang, meditatie, godsdienstige en philosophische gesprekken. Ik vond er eenige Westerlingen, allen den laatsten tijd door Brunton's boek hierheen gebracht: een Engelschen majoor, die vijf maanden

1) Mahá-rishi, een eertitel als Mahátma, beteekent „grootte Ziener”, „grootte Wijze”.

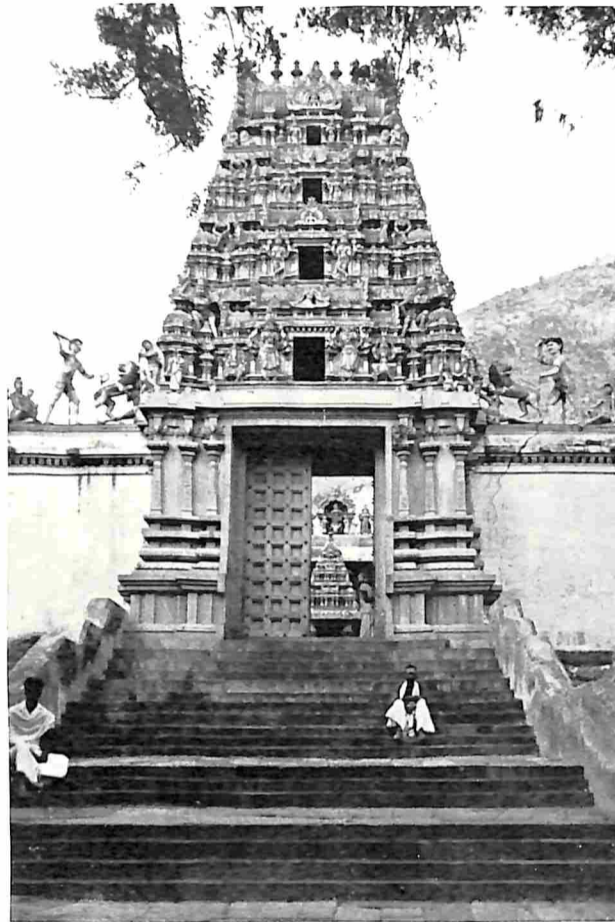
geleden kwam en nu bezig is er zich voorgoed in te richten, een Fransche dame, een paar Polen, een Amerikaansche theosophe, en, wonderlijk genoeg, een Amerikaansche propagandiste voor geboortebeperving! ☼ Ik was zoo gelukkig om eenige

episodes van een tempelfeest mee te kunnen maken — van een tempeldrama ware misschien juist gezegd. De god (Aroenáchala, dat is Shiva) en de godin werden 's avonds na zonsondergang door een veertigtal dragers uit den grooten Tempel gedragen 'om den geheelen nacht den tocht rondom den heiligen berg te maken. Dit is de „Berg van het Heilige Vuur”, die het hart van Shiva of van deze wereld voorstelt, zooals de berg van Shiva in de Himalayas het hoofd voorstelt. Het vuur is het vuur in het hart. Men heeft twee à drie uren noodig om dezen berg te beklimmen, die een onvergetelijk uitzicht biedt. De top, die alleen blootsvoets betreden mag worden, is zwart en kleverig door de resten verbrande boterolie. Ik woonde bij, dat de beelden ceremonieel gebaad werden in een open tempeltje niet ver van de Ashrama van Rámana Mahárishi, bij een badvijver,

waarin volgens de overlevering de Pandava broeders uit de Mahábhárata gebaad hadden. Tot mijn verbazing werden mijn geleider, een Brahmaan uit de Ashrama, en ik op den hoogsten stoep van het tempeltje gezet, geen drie meter van de beelden vandaan, die ik den dag tevoren in den Tempel niet had mogen zien. Toen begon een der wonderlijkste riten, die men zich voor kan stellen en mijn gedachten gingen terug tot perioden van duizenden jaren geleden. De vrij mooie koperen beelden, waarvan hoofden en handen bedekt waren met gouden platen, werden uitgekleeft en gewasschen met water, met karnemelk, met versche melk, met vruchtensap, en met tientallen andere dingen meer, alles onder het zingen van oude formules. De heele waschceremonie duurde ongeveer twee uren. Daarop werden de godenbeelden aangekleed, bedekt met kostbare gouden

ketenen en juweelen, waarover kunstig samengestelde guirlandes van bloemen gelegd werden. Daarna begon de offerdienst van het voedsel. Het trof me, dat ik door de priesters zoowel als door de toeschouwers geheel beschouwd werd als een van

hen. Ik kreeg heilige asch om 't voorhoofd mee te bestrijken, een tikje vermiljoen voor tusschen de oogen (voorstellende het oog van geestelijke visie, het oog van Shiva), geurige essence van sandelhout om gelaat en handen mee in te wrijven, en tenslotte een volledigen maaltijd van het geofferde voedsel. ☼ Nadat de honderden aanwezigen het offervoedsel tot zich genomen hadden, vertrok de processie onder indrukwekkende rhythmische muziek van verschillende soorten trommels, fluiten en andere instrumenten. Bij de Ashrama hield de processie tien minuten stil, uit respect voor den Mahárishi. Deze verscheen echter niet zelf, daar hij reeds lang iederen vormendienst mijdt. In de Ashrama is ook geen enkel beeld of afbeelding van eenige godheid of heilige te vinden. Men moet er de Waarheid en de Godheid in 't eigen hart vinden. ☼ Toen gingen de goden verder in den



INGANGSPOORT VAN EEN TEMPEL TE TIROEVANNÁMALAI

donkeren tropischen nacht, donker ondanks een helderen sterrenhemel. Ieder jaar speelt zich dan het volgende af. Bij een bepaald paviljoen aan-

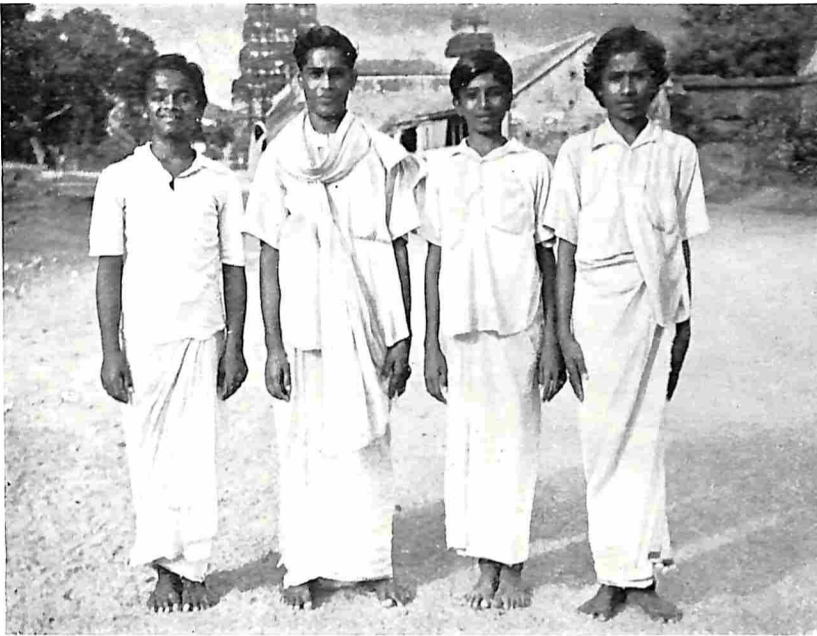


DE MAHÁRISHI MET DISCIPELEN EN BEZOEKERS

gekomen wil de godin, die de wereld, het wereldsche en de wereldbegoocheling (Máya) voorstelt, daar overnachten, en tracht Shiva te verleiden haar gezelschap te houden. Shiva is echter ongenegen, omdat de menschen, die hem aanroepen en tot hem bidden, op zijn zegen wachten. Hij wil verder gaan. Er ontstaat dan oneenigheid tusschen de godheden, die ten-

slotte twistend uiteengaan. Ieder gaat dan alleen verder. Op een later stadium van den ommeegang doet de godin een laatste poging door in de gedaante van Shiva's broer te trachten Shiva tot andere gedachten te brengen. Maar Shiva is alwetend en doorziet de poging, hem om den tuin te leiden. Later wordt door een klein jong godje

slotte twistend uiteengaan. Ieder gaat dan alleen verder. Op een later stadium van den ommeegang doet de godin een laatste poging door in de gedaante van Shiva's broer te trachten Shiva tot andere gedachten te brengen. Maar Shiva is alwetend en doorziet de poging, hem om den tuin te leiden. Later wordt door een klein jong godje



BRAHMAANSCHESCHOOLJONGENS TE TIROEVANNÁMALAI

de verzoening tot stand gebracht, en bij het krieken van den dag komen de goden samen weer in den tempel terug. Uit psychologisch oogpunt is dit drama, evenals zooveel in de Hindoe-symboliek, buitengewoon interessant, want geeft het niet in groote trekken weer hetgeen zich afspeelt in de menschelijke ziel? Iedere godheid en ieder symbool stelt een neiging of eigenschap voor van de menschelijke persoonlijkheid. ☞ Tiroevannámalai had zooveel fascineerends te bieden, dat ik mijn vertrek van dag tot dag uitstelde. Ik kwam voor twee dagen, en bleef twee weken! Ik behoef wel niet te zeggen, dat de persoonlijkheid van den wijze hiertoe het meest bijdroeg. Maar het leven in een dergelijke Indische Ashrama is op zichzelf reeds interessant genoeg.



EEN GROOTE EN EEN KLEINE TEMPELPOORT TE TIROEVANNÁMALAI. OP DEN VOORGROND DE STIER VAN SHIVA. DE GROOTE TEMPEL DOET AAN OUDE EGYPTISCHE DENKEN

## Kevers op bloemen

DOOR DR. G. BARENDRECHT

EEN insectenverzamelaar, die op vlinders of bijen uit is, zoekt zijn fortuin voor een groot deel op allerlei bloemen, de sprinkhaan-enthousiast zal tusschen het gras en op de bladeren van boomen en struiken gaan zoeken wat er van zijn gading is, de libellenvanger heeft steeds een speciale voorkeur voor den waterkant, maar de keververzamelaar? Die zoekt het gewoonlijk hier en daar en overal, maar toch vooral op verborgen plaatsen: in afgefallen blad, aanspoelsel van zee en rivier, achter boomschors en in oude vogelnesten, ja zelfs in mesthoopen en onder cadavers van dieren, welke laatste vangterreinen meestal de afkeurende verbazing van iedereen opwekken. De meeste kevers vertoonen zich nu eenmaal niet graag in het openbaar en zoo komt het, dat wie er niet bepaald naar zoekt, ze slechts bij toeval tegenkomt; vooral loopkevers tusschen gras en bladeren, mest- en aaskevers op den weg. Maar dan zijn er

ook nog zoo enkele soorten, die wij geregeld tusschen de bijen en wespen op bloemen aantreffen. Nu bedoel ik nog niet eens de boktorren en weeschilders, maar meer in het bijzonder een paar soorten van de groote groep der bladsprietigen, waarvan de grootste soorten, meikever, julikever en vliegend hert, bekend genoeg zijn. ☞ Daar is in de eerste plaats het aardige rozenkevertje, waarvan er bij tijden op sommige plaatsen in iedere duinroosbloem wel een of meer te vinden zijn. Meestal verraden eenige gaatjes in de kroonbladeren dan meteen, dat die torretjes daar niet veel goeds uitvoeren. Het zijn groen- of blauwzwarte dieren met roodbruine dekschilden, die nogal lang behaard zijn, maar dat komt in deze familie meer voor. Voor een leek vormen de dekschilden natuurlijk  $\frac{3}{4}$  van den heelen kever, zoodat hij hem eerder roodbruin dan zwart zou willen noemen. Op de duinrozen doen zij uit den aard der zaak niet veel kwaad, maar in sommige jaren weten zij den weg naar tuinen en kwekerijen heel goed te vinden en dat is dan minder aangenaam. Niet dat ze groote verwoestingen aanrichten zooals we die van rupsen kennen, maar ze beschadigen toch juist die deelen van de plant, op wier onbeschadigd uiterlijk de koper prijs stelt en dat is op het oogenblik al haast even erg. Ze bepalen zich met hun vretenij trouwens volstrekt niet tot de bloemen en ook niet tot de rozen. De larven leven in den grond en doen daar ook weer kwaad door het beknabbelen en afbijten van allerlei jonge wortels. ☞ De andere bloemzoekende kevers en daaronder ook die welke wij nu op het oog hebben, zijn voornamelijk op schermbloemen te vinden. Nu is de schermbloem, die in ons land het overvloedigst voorkomt en die natuurlijk iedereen kent, het fluitekruid, anders gezegd pijpkruid, ook wel kikkerbloem genaamd. Dat fluitekruid trekt echter, waarschijnlijk ook al door zijn vroegen

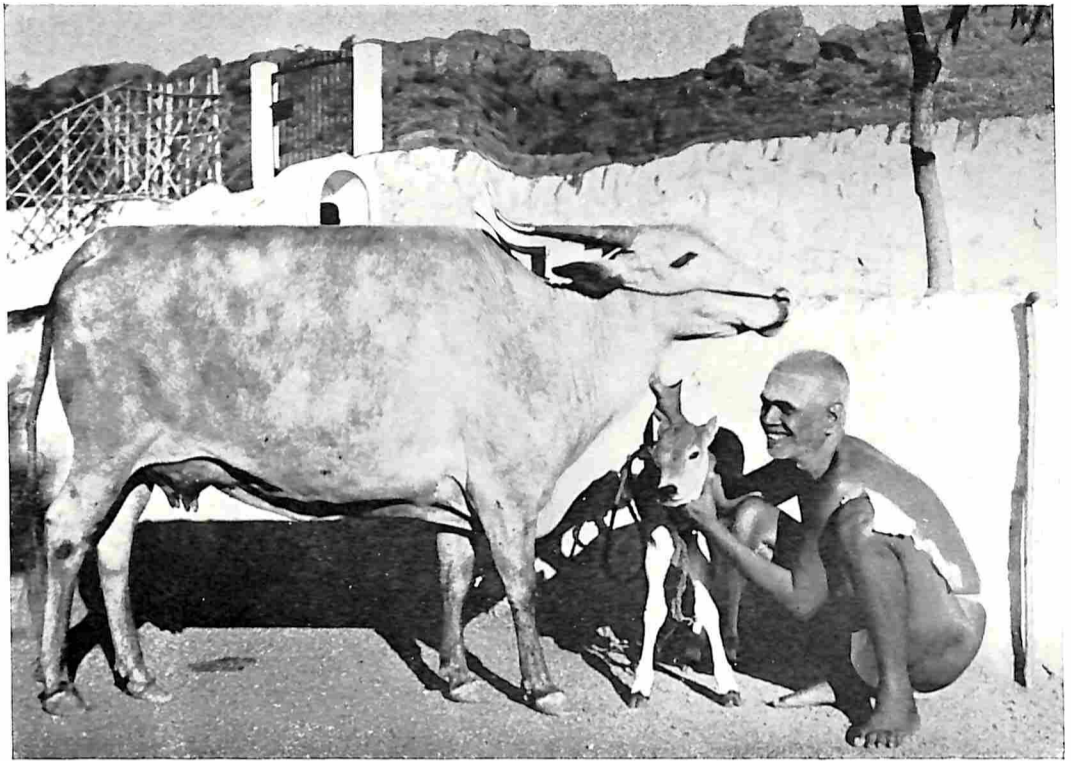
en kwekerijen heel goed te vinden en dat is dan minder aangenaam. Niet dat ze groote verwoestingen aanrichten zooals we die van rupsen kennen, maar ze beschadigen toch juist die deelen van de plant, op wier onbeschadigd uiterlijk de koper prijs stelt en dat is op het oogenblik al haast even erg. Ze bepalen zich met hun vretenij trouwens volstrekt niet tot de bloemen en ook niet tot de rozen. De larven leven in den grond en doen daar ook weer kwaad door het beknabbelen en afbijten van allerlei jonge wortels. ☞ De andere bloemzoekende kevers en daaronder ook die welke wij nu op het oog hebben, zijn voornamelijk op schermbloemen te vinden. Nu is de schermbloem, die in ons land het overvloedigst voorkomt en die natuurlijk iedereen kent, het fluitekruid, anders gezegd pijpkruid, ook wel kikkerbloem genaamd. Dat fluitekruid trekt echter, waarschijnlijk ook al door zijn vroegen



DE „ZEVEN HEILIGE RISHIS” VOOR EEN DER TEMPELS TE TIROEVANNÁMALAI. HET ZIJN WIJZEN UIT VEDISCHE TIJDEN

bloeitijd, maar heel weinig insectenbezoek. Dan vertoonen de echte zomerbloeiërs heel wat anders! Wortel, berenklauw en engelwortel vormen gedurende hun heelen bloeitijd een schier onuitputtelijke bron van entomologisch genot. Een onnoemelijk aantal vliegen, wespen, sluipwespen en nog veel meer vliegt af en aan en een paar van die groote witte pannekoeken kunnen je dan ook uren bezig houden. Daarbij worden we dan van tijd tot tijd opgeschrikt door een dier, dat zacht snorrend aan komt vliegen en daardoor en ook door de gele beharing in de vlucht veel op een hommel lijkt. De ietwat onhandige plof waarmee hij op de bloem neerkomt, is echter niet bijzonder hommelachtig en zoodra het dier stilzit en zijn vleugels heeft toegevouwen zien we dat het een kever is. De grondkleur

van het lichaam is alweer zwart, maar bij frissche exemplaren is daar nog minder van te zien dan bij de vorige soort. De beharing is hier namelijk voor een kever wel bijzonder sterk ontwikkeld en vooral het halsschild gaat geheel schuil onder een vracht lange zijdeachtige, goudgele haren. De dekschilden zijn weliswaar bijna kaal, maar daarvan is nu juist de grondkleur weer geel, welke kleur door enkele zwarte vlekken is onderbroken. Wij noemen dat aardige kevertje penseelkever naar zijn lange gele beharing. Af en toe komt er echter zoo'n penseelkever aanzetten, die den tooi van zijn halsschild nagenoeg geheel kwijt is en er danig gehavend uitziet. Wij hebben in dat geval hoogstwaarschijnlijk niet me een hij te doen, maar met een zij. De mannetjes van deze torren hebben namelijk de merkwaardige gewoonte om gedurende de paring



EEN TEMPELSTAD IN VOOR-INDIË. DE MAHĀRISHI MET DE KOE LAKSHMI, DIE DRIE JAREN ACHTEREEN EEN KALF WIERP OP ZIJN VERJAARDAG

de halsschildbeharings van het wijfje met hun kaken af te knippen! Men weet, dat het omgekeerde, maar dan meenens, bij insecten nogal eens voorkomt. Zoo plegen de wijfjes van vele bidsprinkhanen hun echtgenoot bij die gelegenheid bij levenden lijve op te peuzelen. Daarbij vergeleken is het scheren van de penseelkevers wel een zeer onschuldige bezigheid. De larven van deze kevertjes leven niet in den grond, maar in plantaardigen afval, meer in het bijzonder in houtmoolm. Vooral in de moolm van holle of doode berken en elzen zijn ze nogal eens te vinden. ☒ Behalve deze penseelkevers treffen wij ook vrij geregeld op onze schermbloemen de grootste van de geregelde bloembezoekers aan: de gouden tor. Soms zijn er erg weinig en er komen wel jaren voor, dat wij er te vergeefs naar uitzien, maar dan vinden wij weer ineens verscheiden exemplaren op één enkel bloemscherm. Eigenlijk zijn het in ons land wel drie soorten, die aanspraak maken op den titel van gouden tor, waarvan twee algemeener zijn dan de derde. Voor deze gelegenheid zullen we ze echter maar als één beschouwen en moeten dan constateeren, dat de kleur schommelt van helder metaalglanzend groen tot dof-fer bronsgroen, met of zonder paarsen weerschijn. Vooral op hals- en dekschilden zijn deze kevers vrij sterk wit geteekend en wel op een nogal merkwaardige manier. Op het eerste gezicht zien die witte vlekjes er zoo toevallig uit, dat men geneigd is te veronderstellen, dat zij aan een te nauw contact met een pas wit geverfd hek te wijten zijn, maar bij nadere beschouwing onder sterke vergrooting blijken zij toch van meer natuurlijken aard te zijn.



GOUDEN TORREN OP VLIERBLOESEM



Foto Saal

## DE ACCIJNSTOREN TE ALKMAAR

Ze bestaan n.l. uit korte, stijve haartjes van ongeveer hetzelfde type als de veel grootere, die de witte vlekken op de achterlijfszijden van een meikever vormen. ☼ De gouden torren hebben net als de rozenkevers de hebbelijkheid om aan allerlei bloemen te knabbelen. Zoolang ze nu maar alleen wilde planten attaqueeren of van de tuinbloemen alleen de helmknoppen afbijten, is de schade niet zoo heel groot, maar ze gaan zich soms, ook alweer net als het rozenkevertje, op ergerlijke wijze te buiten. Ook doen de larven van één soort soms schade door aan wortels te knabbelen, maar de andere leven meer van plantaardigen afval. De larve van een dier soorten houdt geregeld verblijf in mierennesten, waar ze blijkbaar evenals zoovele andere „mieren-gasten” door de eigenaars geduld worden.



Foto Ankersmit

ZAL DE ALKMAARSCHE KAASMARKT BINNEN AFZIEN-  
BAREN TIJD TOT HET VERLEDEN GAAN BEHOOREN?

# DE ACCIJNSTOREN TE ALKMAAR

DOOR C. D. SAAL

WANNEER we over Alkmaar spreken, dan denken we aan de bekende kaasmarkt, die helaas op het punt staat te verdwijnen. Doch behalve deze kaasmarkt met haar karakteristieke Waag, heeft Alkmaar nog vele andere gebouwen, die getuigen van lang vervlogen tijden, bouwwerken die ons terug doen denken aan den tijd, toen Alkmaar nog een middeleeuwsch stadje was, omsloten door het water van de Schermeer en de Heer-Hugowaard. Doch veel is sindsdien veranderd. Fraaie heerenhuizen zijn verdwenen of veranderd in winkels, typische oude grachtjes moesten gedempt worden ten behoeve van het steeds toenemende verkeer. Slechts enkele monumentale gebouwen zijn bewaard gebleven, zooals de St. Laurenskerk, het stadhuis en tenslotte de accijnstoren. Helaas, weinig vreemdelingen kennen dit fraaie torentje, dat op zoo markante wijze de Bierkade en het Verdrunkenoord siert. ☼ Op 11 Juli 1622 besloot de vroedschap op voorstel van burgemeester Oudenstijn tot den bouw van een accijnshuis over te gaan. Betreffende deze resolutie lezen we het volgende: „de fabrycke (gemeentewerken) dezer stede te autoriseren om een huisje te doen maecken tot gerijf van den pachter van de XXXVI stuivers en de collecteurs van de stadsaccijnse en om de fundamenten so swaer als daartoe van noode zal wesen uytten water op te doen haelen. Stellend voorts de lengte en de wijdte van voorschreven huysken ter discretie van fabrycken”. ☼ Doch behalve voor de heffing der accijnzen moest deze toren ook dienen voor het aangeven van den tijd, opdat de bewoners van twee nieuwe stadsgedeelten, het Heiligland en de Voormeer, hiervan op de hoogte zouden zijn. ☼ De toren is gebouwd van baksteen; de banden en de hoekblokken zijn van bergsteen vervaardigd. Aan de oostzijde bevinden zich vensters met schelpen in de boogvelden. Aan de noord- en zuidzijde bevindt zich telkens één venster met het wapen van Alkmaar, dat door twee leeuwen gehouden wordt in het boogveld. Aan de westzijde treft men eveneens een wapenschild aan, doch het blazoen is hier verdwenen. In den toren, die een tulpvormige spits heeft, zijn twee klokken aangebracht, de eene met een middellijn van 0.86 m, de andere met een diameter van 0.42 m. De grootste klok dateert uit 1628 en is vervaardigd door Killianus Wegewart. De andere klok draagt het jaartal 1565 en den naam van den maker Anthoni de Borgh. ☼ Toen in 1662 tot den bouw van dezen sierlijken toren besloten werd, zal men niet hebben kunnen vermoeden, dat deze zelfde toren ongeveer drie honderd jaar later 4 meter verrold zou worden. Op 29 Juli 1924 werd het gevaarte, dat voor het verkeer een leelijke sta-in-den-weg was geworden, dank zij de uitnemende voorzorgsmaatregelen van den gemeente-architect enkele meters verplaatst. Aan deze verschuiving heeft Alkmaar het behoud van den Accijnstoren te danken.



## De gevleugelde dood

DOOR Mr. Dr. J. H. F. BLOEMERS

**D**AAR, waar de breede, met diepe sporen doorploegde zandweg uit de hooge eikenbosschen te voorschijn komt en zich, omzoomd met witstammige, door den wind gebogen, knoestige berken, als een groen lint door de bruine heidevelden slingert, begint het Galgenoor. In oude tijden, toen nog de blauwgekielde Hessen met hun witte huifkarren onder vroolijk zweepgeknal door het veen trokken en trachtten de dichte bosschen en de riet- en gageiwidernis, waar alierhand gespuis rondzwierf, voor het valien van het nachtelijk duister den rug toe te keeren, lag daar aan den zandweg reeds de oude hofstede 't Bekveid. Een zwaren strijd hadden de boeren van 't Bekveid moeten voeren om een paar met biezen doorwoekerde, zompige weiden en enkele bunders slecht bouwland op het veen te veroveren en steeds nog moesten zij vechten om te behouden hetgeen hun voorvaderen ontgonnen. ☼ Vredig ligt de boerderij aan den boschrand; oude lindes rondom den diepen, steengemetselden waterput beschaduwen het groenbemoste, rieten dak en laten geen zonnestraal door de kleine raampjes naar binnen vallen. Een paar varkens en wat kippen scharrelen op het zonnige erf, kwetterend scheeren de boerenzwaluwen, die in den lagen koestal nestelen, heen en weer. Bij de openstaande, zware deeldeuren in den met leem bepleisterden, door eikenhouten binten doorsneden achtergevel



Foto Fischer

JONGE HAVIK



Foto Fischer

HAVIK (JONG EXEMPLAAR)

staat de boer met Olde Toone, den jager van het Goor, en vloekt over den stooter, die dien morgen vlak voor zijn oogen weer een zware kip geslagen heeft en met deze in zijn klauwen laag geslagen grond is weggestreken. ☼ Bedachtzaam zuigt Toone aan zijn stompe pijp, blaast een blauwe rookwolk uit en schudt het grijze hoofd. Lange jaren heeft hij, alleen vergezeld van zijn hond, bij nacht en ontijd door het Goor gezworven en kent al wat daar leeft; waar achter in het veen in den voorjaarsmorgen de zwarte korhanen bolderen, waar in de ruige gagelvelden in den zomer de brandroode reebok zijn wissel houdt, in het opgaande, dichte jeneverbessenbosch, waar de moervos haar vraatzuchtige welpen grootbrengt, aan de veenkolken, waar in de herfstavonden de wilde eenden met klingelenden wiekslag invallen en de jagende otter als een schaduw door het donkere water snijdt, daar is Olde Toone thuis. De groote, grauwbroune roofvogel met zijn lichtgele, donkergeklepte borst en langen staart, die in vlucht den tragen muizenbuizerd en in stoutmoedigheid den gestreepten sperwer overtreft en dezen zomer den boer van 't Bekveld van al zijn kippen schijnt te zullen afhellen, heeft hij echter in dit voorjaar voor het eerst gezien. ☼ Toen het speenkruid aan de walkanten goudgeel blonk, de boschanemonen in de eikensingels een wit bruidskleed uitspreidden en de gagel zich bloedrood kleurde, de salamanders in de veensloten uit de modder kropen en de kievitien met geerende vleugels over de heide buitelden, was het oude havikwifje op haar tocht naar het Noorden over het Galgenoor gestreken en had dit door zijn overvloed aan haar- en veerwild als standverblijf gekozen. Dag in dag uit jaagt het sindsdien, nu eens hoog in het zonnelicht over de eikenkronen zwevend, dan weer als een grauwe schim tusschen de donkere dennenstammen doorflitsend, op al wat grooter is dan de boschmuis en kleiner dan het ree. ☼ De groote boschkraai, die

krassend in dolle baltsvlucht voor zijn wijfje over het ploegland strijkt, voelt plotseling lange, scherpe klauwen in zijn rug, de gekuifde, bontgekleurde meerkol, die met een eikel uit een van zijn toevallig hervonden bergplaatsen in den snavel in golvende bogen naar het hooge hout vliegt, ziet een grijze streep, waarin felgele oogen lichten uit den donkeren boschrand op zich toeschieten en weet nog juist zijn stroopersleven te redden door zich met een schellen angstkreet als een steen uit de lucht in het hakhout te laten vallen. ☼ Minder fortuinlijk is groenhals, de parelgrijze woerd, die te ver van het riet in het dichte kroos van de kolk grondelde. Als de havik over het reeds goud stuivende elzenhout scheert en met suizende snelheid schuin op hem stoot, duikt de langnek; twee, driemaal neemt de roover, in spiralen lucht onder zijn machtige wieken brengend, weer hoogte om opnieuw neer te schieten, dan weerklinkt een hevig vleugelgefloester en angstgekwaak en met den slap neerhangenden woerd in de sterke klauwen stijgt de havik langzaam van den waterspiegel op. ☼ Overal in bosch en veld liggen weldra overblijfselen van geslagen wild en de boer van 't Bekveld klaagt steen en been over zijn steeds meer verdwijnende hoenders. Zoo driest is de havik, dat hij eens zelfs op een halfvolwassen kat, die in de weide zat te muizen, stootte, zoodat de poes zoo snel ze kon de vlucht nam naar de hooisuur. 's Morgens en 's avonds trekt Olde Toone met zijn verroeste eenloop het Goor in om den brui-



Foto Jb. v. d. Peppel

VEDERKRANS VAN EEN DOOR EEN HAVIK GESLAGEN KOEKOEK

nen duivel, die geen stuk wild ongemoeid laat, aan de veeren te komen. Weidmansheil heeft hij echter niet. Menigmaal hoort hij in de vroegte een snijdend kattengeschreeuw, dat uit den blauwen hemel op het veen neerdaalt, waar dan zelfs het „schraak, schraak” van den grootsten onrustmaker in het bosch, den meerkol, angstig verstomt, en ver buiten het bereik van den hagel trekt dan op duizelingwekkende hoogten de havik zijn kringen, nu eens snel dalend, dan weer met saamgevouwen vleugels als een raket naar boven schietend. ☼ Ook de uitgezette paalklemmen kent het sluwe havikwijfje; in haar jeugd verloor ze daarin reeds een teen, en de wildrijkdom van het Goor is zoo groot, dat het niet noodig is om terug te keeren tot de riet geheel gekropte prooi, zoodat de daarin verborgen strychnine al evenmin succes heeft. Toch kreeg Toone eenmaal een kans, toen hij goedgedekt onder een dichtbe-

bladerden eik aan den rand van de broekweide stond en de havik met een pas geslagen houtdoffer op het bosch aankoerste; juist was hij echter bezig den brand in zijn neuswarmer te steken, terstond hadden de scherpe oogen hem gezien en, voordat de gewerkolf aan de wang lag, gooide de havik, zijn prooi loslatend, zich op den wind en Toone kon met de duif naar huistoe gaan. ☼ Reeds is de zomer in het land, in het elzenhout langs de beek roept de koekoek en tegen het vallen van de schemering trekt de rossige reegeit met haar beide, bontgekleurde kalfjes naar het sappige, zoete berkenlot, dat ontspruit aan de zware stronken op de veendammen, waar de boer in den herfst zijn

brandhout kapte. Een warme dag nadert zijn einde als de havik langs het hooge hout strijkt om een duif of kraai, die daar in de dichte takken een veilige roestplaats op gaan zoeken, te slaan. Plotseling stoot de felle roover loodrecht naar beneden, in het hooge hooigras heeft hij een bruinen bal gezien, het halfwassen haas, dat in de schaduwen van het bosch op lavei is gegaan; doch niet ziet hij het rondom de weide gezette ijzerdraad en, voordat hij den argeloozen lampen schedel kanopenhakken, slaat de havik in de lucht over den kop en stort zwaargewond naast zijn prooi tusschen de bloeiende margrietten en de roode zuring. Versuft blijft de trotsche, snelle vlieger even liggen, dan scharrelt hij, gevolgd door de drang van ieder gewond dier om een veilige, beschuttende plaats op te zoeken, langzaam naar het don-

kere bosch, telkens omvallend en den versplinterden vleugel, waaruit het bloed siepelt, met zich meesleepend. ☼ Wanneer de witte wijven over de broekweide beginnen te dansen, eentonig begeleid door het gesjirp van de krekels en den roep van den katuil, glijdt de zwartbruine bunzingrekel uit zijn pijp in den dichtbegroeiden eikenwal en gaat op jacht naar de vette kikkers in het vochtige hooiland. Bloedreuk dringt hem in den fijnen neus en spoedig is hij op de plaats, waar de havik neerstortte; het bloedspoor wijst hem den weg naar den boomstronk, waartegen de vleugellamme roofvogel zich drukte. Deze hoort den bunzing komen en richt zich op, den rug dekkend tegen den stam. Even staan de beide roovers tegenover elkaar, een oogenblik aarzelt de ulk, dan springt hij, bedwelmd door den geur van het rauwe vleesch voor zich, toe. ☼ Op hetzelfde oogenblik gooit de havik zich op

den rug en strekt den aanvaller zijn gele, vlijmscherpe klauwen tegemoet; een hevige slag met den zwaren, krommen snavel scheurt den bunzing een oog uit, terwijl de lange haviksvangen zich sluiten om zijn weeken buik en diep in de ingewanden dringen. Verblind en dol van pijn grijpt de bunzing den havik bij de keel, zijn lange slagstanden dringen in het veerenpak en bereiken de halsader; in doodskrampen scheuren en rijten de haviksklauwen de

edele deelen van den stinker uiteen en, als het leven wijkt uit den verbloeden havik en een vlies de barnsteengele oogen sluit, is ook zijn tegenstander niet meer in staat zich los te maken en rekt zich even later voor het laatst uit. ☼ Zoo vindt Olde Toone enkele dagen later de beide, elkander zelfs in den dood geen kamp gevende roovers en in het Galgengoor keert weer de rust terug.

## Van een parel, een paradijs en een reus

OVER MENSCHEN EN TOESTANDEN (V)

**H**EBBEN we in het vorige artikel meer den nadruk gelegd op de bewoners van het paradijs, waarbij gebleken is dat zij het verblijf aldaar niet altijd aantrekkelijk maken, in dit laatste artikel zullen we nog iets over de ontwikkeling van het eiland mededeelen. Ook in dat opzicht valt de vergelijking met

Mauritius geenszins ten voordeele van Réunion uit.

☼ Om met de wegen te beginnen, deze zijn heel wat minder mooi en worden heel wat slechter onderhouden dan op Mauritius, waar zij overal in uitstekende conditie verkeerden. Natuurlijk mag men niet uit het oog verliezen dat het op een bergmassief als Réunion heel wat moeilijker is wegen aan te leggen en te onderhouden dan op een betrekkelijk vlak eiland als Mauritius. Wij hebben er dan

ook op gewezen dat de weg naar de badplaats Cilaos een waar meesterstuk is van wegenbouw. Aan den anderen kant is het een feit dat ook in het vlakke gedeelte van Réunion de wegen niet te vergelijken zijn met die op Mauritius. ☼ Over de vehikels, welke zich op de wegen vertoonden, schreven wij reeds. De „pannes de pneu” behooren zoo langzamerhand bij het landschap, om van andere reparaties onderweg maar te zwijgen. Nog erger is het met de autobussen gesteld. Wat we er van zagen, maakte niet den indruk dat de exploitanten de levens van de aan hun wagens toevertrouwde personen zwaar telden. Op een krakend

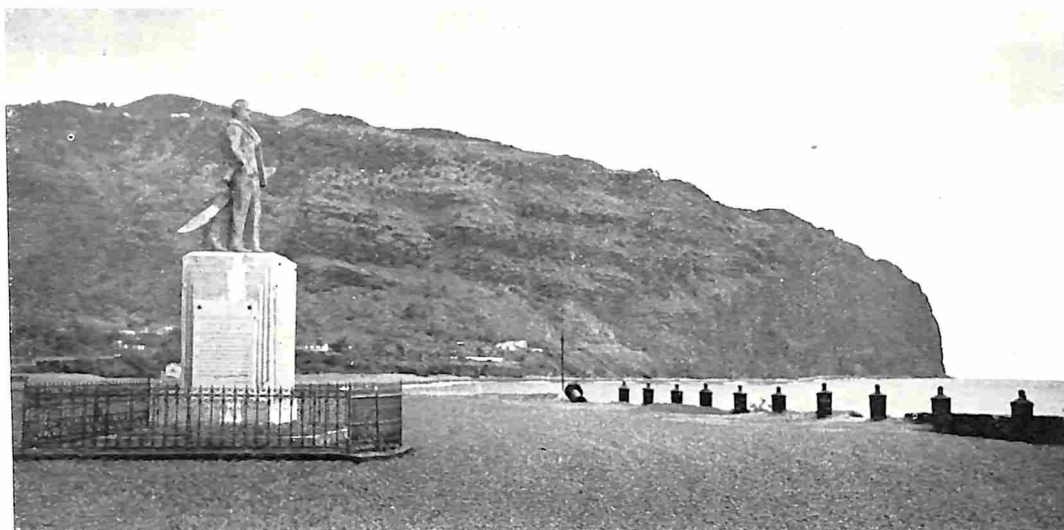
chassis had de een of andere „pietere jongen” uit

oude planken of iets dergelijks een „carrosserie” gebouwd en als dat geheel over de wegen ging hobbelen, hield je je hart vast. Niemand scheen zich echter over den afloop van de reis het hoofd te breken. Maar welk een verschil ook in dit opzicht met Mauritius! ☼ De spoorwegen, niet-

tegenstaande al hun gebreken, slaan dan toch nog een heel wat beter figuur. Men durft daaraan, zoo-

als we in het eerste artikel over het eiland schreven, zijn leven desnoods nog wel toevertrouwen. Er loop één spoorweg en wel langs de noord-, west- en zuidkust met een totale lengte van 126 kilometer, dat is iets minder dan tweederden van den omtrek van het eiland. Op Mauritius is echter alles wat met het spoorwegwezen verband houdt,

veel beter. ☼ Het record in ondeugdelijkheid vormt misschien nog de „haven”. Het is bepaald de moeite waard eens mee te maken, hoe een schip daarin en er weer uit wordt „geloodst”. Daartoe moeten namelijk twee rechthoekige bochten worden gemaakt, bij het binnenkomen eerst één naar links en dan, na het passeeren van een nog geen 50 meter breed en 100 meter lang kanaal, één naar rechts. Dat alles kan evenwel vanwege de geringe ruimte niet op eigen kracht geschieden. ☼ Het schip wordt met niet minder dan vier manillatrossen met den wal verbonden. Het uiteinde wordt aldaar om meerpalen vastgelegd, terwijl het andere uit-



CAP BERNARD TE ST. DÉNIS



MONUMENT TER GEDACHTENIS AAN DE GEVALLENEN IN DEN WERELDOORLOG TE ST. DÉNIS

einde via de bolders van het schip over de windwerken is gewonden en wel één links voor, één rechts voor, één links achter en één rechts achter. Op de brug staat de kapitein en geeft zijn aanwijzingen inzake links voor en rechts achter winden, rechts voor en links achter vieren enz. Onder veel geschreeuw, getier en geraas, dit laatste ook van de lieren en windassen, gelukt het in circa 1½ uur het schip in de haven te brengen, waarbij een afstand van misschien 300 meter is afgelegd. Vele schepen blijven dan ook, als het eenigszins kan, buiten op den oceaan liggen. De passagiers worden dan met een soort vlot naar boord gebracht. ☼ Vat men den indruk welken de West-Europeaan van dat alles krijgt, samen, dan is het die van zorgeloosheid, nonchalance. Het is de bekende „Fransche slag”, welke onder de tropenzon nog wat meer geaccentueerd is. Daarmede is natuurlijk volstrekt niet gezegd dat er niet vele menschen zijn, die wel degelijk nauwgezet



Foto Kerkhof

EEN NEST JONGE BOERENZWALUWEN

Ten slotte is de bodem op Réunion aanzienlijk vruchtbaarder dan die op het Britsche eiland, daar hij van jong vulkanischen oorsprong is. ☼ Evenals op Mauritius is de hoofdteelt die van de suiker, al speelt dit product in den economischen toestand van het land niet die rol als op gindsch eiland. Er zijn in de goede jaren evenwel kapitalen met dit artikel verdiend. Voorts verbouwt men er koffie, vanille, kruidnagelen, tapioca, vétyver (een gras waarvan de wortels een aangenamen, frisschen geur verspreiden), geraniums enz. Dientengevolge treft men er suikervabrieken aan, meelmolens en distilleerderijen. Men fabriceert een rhum van goede hoedanigheid en dit product vormt eveneens een belangrijk exportartikel. Ook de veeteelt is er van eenig belang, vooral de fokkerij van varkens. De handel bedraagt ongeveer 250 miljoen francs voor den import, zoowel als voor den export. Dit bedrag komt dus zoo ongeveer overeen met hetwelk door Mauritius wordt verhandeld. Dit laatste heeft echter vóór, dat het haast geheel bebouwbaar is, terwijl Réunion door zijn ongenaakbare bergen veel cultuurgrond verliest. ☼ Réunion is door zijn natuur een paradijs en vele schrijvers hebben het dan ook met een lusthof, met een „Eden” verge-

leken. Eigenlijk is het méér, want . . . de slang ontbreekt! Ja, evenals op Mauritius, ontbreken alle voor den mensch gevaarlijke dieren. Wel treft men er een schorpioen aan, maar diens steek, hoewel pijnlijk, is zonder gevaar. Een dergelijke toestand is vrijwel een unicum in de tropen. Overal kan men zich dus rustig neerzetten en spelende kinderen behoeven niet op hun hoede te zijn als zij in de vrije natuur vertoeven. Ook de ichneumon, de rattenverdelger, ontbreekt, daar men die destijds niet op het eiland ingevoerd heeft en thans zijn de Réunionneezen, en misschien nog meer hun kippen, daar erg blij om. ☼ Ieder jaren trekken duizenden naar Zwitserland en geven veel geld uit om hooge bergen te beklimmen; anderen, kalmer van aard, gaan naar het Zwarte Woud en de Ardennen. Invaliden zoeken genezing te Spa, Baden-Baden en Vichy. Weer anderen zoeken het aan de Riviera. Zeer ondernemende menschen en geologen bestijgen den Vesuvius, dalen

af in onderaardsche gewelven en meren. ☼ Dat alles is te verwerklijken op één klein stipje op den aardbol, op het eilandje La Réunion. Is zoo'n bevoorrecht oord geen paradijs...? W.

## DE VAL VAN MAUNG SAN

(Slot van bladz. 363)

**H**ET meisje zei niets; zij glimlachte. ☼ De nieuw aangekomene, boos door dezen tegenstand, stapte op hen toe. ☼ „Wie ben je?” zei hij. ☼ „Ik ben de prins”, zei de prins. ☼ „En ik ben de koning”.

☼ „En jij bent de minister”, voegde Maung San er aan toe. ☼ De minister viel plat op zijn aangezicht. ☼ „Ik kwam”, zei hij, „het meisje ontvoeren om den prins te redden. Er was geen tijd meer om Uwe Majesteit te raadplegen”. ☼ „Zeker, zeker, dat begrijp ik”, zei de koning met een glimlach. ☼ „Maar Zijne Majesteit was je voor”, zei de prins. ☼ „Er was geen tijd om je te raadplegen”, zei de koning echoënd. ☼ De koning en de prins en de minister gingen samen naar het paleis. Maung San bracht het meisje naar zijn eigen huis.

Onder de aanzienlijke vreemdelingen, die zich ongeveer tien dagen later te Promie bevonden, was een vermogende koopman uit Mandalay en zijn buitengewoon mooie vrouw. Hij gaf als reden van zijn bezoek op, dat hij gekomen was om olifanten te koopen. Hij scheen over zeer ruime middelen te beschikken en sommigen zeiden zelfs dat hij een zeer hoog personage was, want zij hadden hem, naar zij meenden, in het paleis gezien. Zijn naam was Maung San. Zijn vrouw was de dochter van een landeigenaar. Overal waar zij zich vertoonden, vielen zij zeer in den smaak.